

Rozum se marně snažil vydolovat ve mně ještě kousek zodpovědnosti. Nevzdávej to, našeptával mi druhý hlas. Tenhle mě pronásledoval čím dál častěji a byl hlasitější. Získal mou duši jako peklo. Blikající peklo.

A tak jsem ruku, kterou jsem chtěla mávnout na obsluhu, zase stáhla a zvedla sázku.

Tisícovka, kterou mi před chvilkou nabídl automat s jasným vzkazem, abych ji vzala a vypadla odsud, zmizela kdesi v jeho nenasytné černé tlamě a já zase měla jen těch pár drobných v kapse a čtyři zmeškané hovory. Od Jirky. Poslední dobou mě sháněl často, když už jsem nejezdila jako správná matka a manželka z práce rovnou domů.

Odešla jsem na záchod, aby neslyšel zvuky z herny, a zavolala mu zpátky.

„No konečně, Mili. Kde jsi tak dlouho?“ První věta a hned výčitka.

„Vždyť jsem ti ráno říkala, že po práci půjdu ještě s kámoškou na kafe!“

„Aha. Tak se dlouho nezdržuj.“

„Rozkaz, náčelníku!“ snažila jsem se vtipkovat, ač mi do smíchu vůbec nebylo.

„Tak zatím!“ chystal se Jirka ukončit hovor.

„Počkej ještě! Zlato, došel bys nakoupit?“

„Ty jsi nenakoupila? Proč?“

„Nestíhám, sorry.“ Kdybys tak věděl, pomyslela jsem si, ale nahlas jsem řekla: „Tak díky!“

Jirka kapituloval. „No dobře, že jsi to ty, tak já tam skočím. Ale přijď brzo!“

Odkývala bych mu v tu chvíli cokoli, hlavně že bude nakoupeno. To znamenalo, že těch zbývajících osmdesát korun můžu použít. Vrátila jsem se ze záchoda a chvíli jen tak okouněla a vybírala si ten správný automat. Ten, který by z osmdesáti kaček vykouzлил aspoň pětikilo. Od jednoho zrovna vstal chlap a zjevně vytočenej odcházel pryč z herny. Když mu to nic nedalo, může to dát mně, ne?

Naházela jsem tam všechny ty drobné a očima vyhledala Milana. Po tom, co si zašel k obsluze vybrat tři a půl tácu, už zase proháněl další bedny, ale moc mu to nešlo. Naštvaně mlaskal, a když Markéta škemrala, jestli by nechtěl už jít domů, hrubě ji poslal někam.

Neviděla jsem mu do hlavy, ale jeho myšlení bylo často poněkud zvláštní. V Kauflandu se před pár týdny rozhodoval mezi jedním salátem za dvacet korun a druhým za šestnáct. Nakonec vzal ten levnější. Řešil čtyři koruny v akci, aby pak naházel do beden několik tisícovek.

Zmáčkla jsem AUTOSTART, ať to jede samo. To mi poradil taky on. Prý když to nejde ručně, mám přepnout na autostart a uvidím. Tak jsem tedy viděla. Velký kulový s přehazovačkou. Nechápu, proč ty jeho debilní rady pořád poslouchám. Kdybych si hrála podle sebe, tak se to určitě nestane.

Hodiny na stěně v rohu herny ukazovaly půl osmý. Páni, to už je tolik? Břinkla jsem Milana do zad: „Čau, už musím. To kilo ti vrátím zejtra.“

Raději jsem zmizela, tvářil se hodně nasraně. I Markéta pochopila, že s ním nic nezmuže, a vypařila se.

To byl zase večer! Na hovno.

13. ÚNORA 2010

Trávíme víkend u rodičů v Liberci. Kluci vyslovili přání někam si vyrazit, tak jdu s nimi na Ještěd. Pěšky, samozřejmě, nejsme žádná ořezávátka. Pípla mi esemeska.

Nejdeš do Krikosu? Milan

Je fakt marnej. Já se snažím zapomenout, že nějaké herny existují, a on bude furt otravovat, gambler zasranej.

Ne, jsme v Liberci. Tak držím palce, ať vyhraješ.

Odpověď už žádná nepřijde. Asi je zabrán do hry. No nic, šlapeme dál.

Matýsek kňourá: „Mami, já už nemůžu, bolí mě nožičky!“

Vzdychnu a slíbím mu, že ho za chvíli vezmu na ramena. Do kopce, to bude moje páteř zase žalovat. „Maty, vydrž ještě. Podívej na Beu, jak krásně tápe, a to má kratší nohy než ty!“

Beatrice je náš jezevčík. Chtěli jsme pejska, tak jsme loni na internetu projeli nabídky několika útulků a tohle sotva odrostlé štěně, kříženec